

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Csp/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119262432
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Soňa Sura PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6119262432.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

10 16Csp/41/2019

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Ing. Soňou Sura, PhD., v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej A. B., C. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. XXXX/XX, E. E., zastúpenej Mgr. Henrich Schindler, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Skuteckého 33, Banská Bystrica, IČO: 40 887 481, o zaplatenie 2.057,75 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

10

16Csp/41/2019

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.605,79 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.605,79 Eur od 29. 03. 2019 do zaplatenia, všetko v 50-eurových splátkach mesačne, splatných vždy ku koncu kalendárneho mesiaca počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania, a to tak, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietá.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania, a to vo výške 52 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania žalobcu.

odôvodnenie:

7

16Csp/41/2019

1. Žalobca sa žalobou doručanou konajúcemu súdu dňa 15. 04. 2019 domáhal zaplatenia sumy 2 057,75 Eur s príslušenstvom, z titulu nezaplatenia finančných prostriedkov poskytnutých na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

2. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 02. 12. 2019 žalobu zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške (II. výrok). Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 278 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

3. Rozsudok pre zmeškanie vydaný konajúcim súdom bol napadnutý odvolaním žalobcu. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď v zrušujúcom uznesení sp. zn. 13CoCsp/31/2020-179 zo dňa 30. 11. 2020 uviedol, že vychádzajúc z obsahu spisu a komplexne posudzujúc dôvod neúčasti žalobcu na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 02. 12. 2019 dospel k záveru, že tento možno považovať za ospravedliteľný a akceptovateľný v tej miere, že neumožňoval súdu prvej inštancie rozhodnúť spor voči

nemu rozsudkom pre zmeškanie. Ospravedlnenie žalobcu nie je možné považovať za účelové, urobené v snahe predĺžovať súdne konanie, pretože žalobca svoju neúčast' riadne zdôvodnil s poukazom na princíp procesnej ekonómie, nezvyšovania nákladov spojených so súdnym konaním, pričom súhlasil, aby súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprítomnosti s poukazom na to, že „všetky relevantné tvrdenia a dôkazy obsahuje žaloba resp. odpoveď na výzvu súdu.“ Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nemal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie a ak tak urobil, mal žalobcu vopred informovať, že ním oznámené okolnosti nepovažuje za relevantné a dostačujúce pre ospravedlnenie sa z neúčasti na pojednávaní. Ak totiž ustanovenie § 183 ods. 4 CSP ukladá súdu bezodkladne oznámiť strane, že ňou uvedený dôvod pre odročenie pojednávania nie je dôležitý, tak o to viac je podľa odvolacieho súdu analogický postup ohľadne informovania strany namieste vtedy, ak neakceptovanie súdu oznámeného dôvodu neúčasti má mať za následok kontumačné rozhodnutie v spore. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. a), b) CSP zrušiť a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. V závere zrušujúceho uznesenia odvolací súd uviedol, že úlohou okresného súdu v ďalšom konaní bude opätovne rozhodnúť o žalobcom uplatnenom nároku, pričom vychádzajúc z premisy, že Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX zo dňa 16. 01. 2017 je nutné klasifikovať ako zmluvu spotrebiteľskú, povinnosťou okresného súdu bude Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX zo dňa 16. 01. 2017 podrobiť ex offo súdnej kontrole, zistiť, či predmetná zmluva obsahuje obligatórne náležitosti.

5. Uplatnený nárok strana žalobcu odôvodňovala tvrdeniami, že dňa 16.1.2017 uzatvoril právny predchodca žalobcu Sberbank Slovensko, a.s., IČO: 17321123 (zlúčený so žalobcom od 1.8.2017 - žalobca doručuje informatívny výpis z obchodného registra) so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), vrátane prípadných dodatkov k zmluve - ak nie sú priložené k žalobe, tak dodatky neboli uzatvorené. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3000 EUR. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 17.1.2022. Právny predchodca žalobcu ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Pri posudzovaní bonity žalovaného pritom banka berie do úvahy kreditné a debetné obraty na bežnom účte klienta - v prípade klientov, pre ktorých banka vedie bežný účet, na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť ich bonitu. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti (prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas), a preto žalobca na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 21.3.2019 v zmysle § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v súlade s čl. 4 bod 3. a 4. zmluvy, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia Druhou upomienkou (Opakovaným upozornením) zo dňa 16 . 01 . 2019 . Nakoľko žalovaný po zosplatení úveru do dňa podania žaloby neuskutočil žiadnu úhradu, žalobca v tomto konaní domáha, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu: nezaplatená istina 2057,75 EUR, úrok 53,00 EUR, úrok z omeškania 1,57 EUR, úrok 9,09 % ročne z nezaplatenej istiny 2057,75 EUR od 22.3.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny 2057,75 EUR od 22.3.2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 53,00 EUR od 22.3.2019 do zaplatenia a nahradíť trovy konania.

6. Žalovaný procesnú obranu založil predovšetkým na tvrdeniach, že popiera opodstatnenosť žaloby a výšku žalovaného nároku, nakoľko má za to, že tento bol žalobcom vyčíslený nesprávne, nezohľadnil jeho úhrady a tieto započítaval na nezákonné poplatky a v rozpore so zákonom prednostne na úroky. Ďalej žalovaný poukázal na potrebu posúdenia daného úveru poskytnutého ako bezúročného a bezpoplatkového, a to vzhľadom na nesprávne vyčíslenie RPMN, ktorá nezahŕňala poistenie úveru, ako aj vzhľadom na nesprávne určenú priemernú hodnotu RPMN. Žalovaný má preto za to, že žalobca má nárok len na zaplatenie istiny, a to nie v sume 2.000,- Euro, ako si uplatňuje, ale reálnej istiny, teda rozdielu splátok, ktoré boli reálne uhradené a samotnej poskytnutej sumy. Žalovaný taktiež dal do pozornosti súdu, že v jeho možnostiach je splácať len sumu 50,- Euro mesačne. V prevažnej miere teda žiada žalobu zamietnuť, teda v tej pomernej časti a uplatňuje si nárok na náhradu trov konania.

7. Súd vo veci konal a rozhodoval v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti žalobcu, ktorý sa na pojednávanie síce nedostavil, avšak svoju neprítomnosť náležite ospravedlnil, nepožiadaval o odročenie pojednávania, ale vzhľadom na hospodárnosť konania požiadaval o konanie bez jeho prítomnosti.

8. Po právnej stránke posúdil súd zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným v súlade s právnou úpravou platnou v deň uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. dňa 16. 01. 2017.

9. Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákonom spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľov.

11. Podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľská zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

12. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

13. Podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítania základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

15. Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), a y),- v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

16. Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

17. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise, a to žalobou a listinami, ktoré k nej na preukázanie svojich tvrdení pripojil žalobca istinami, ktoré k odboru pripojil žalovaný, ako aj ostatnými listinami nachádzajúcimi sa v súdnom spise.

18. Z uvedených listinných dôkazov, ako aj z obsahu celého spisového materiálu, súd zistil nasledovný skutkový stav veci:

19. V konaní súd nepovažoval za sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom, vystupujúcim v postavení dodávateľa a žalovaným ako dlžníkom, vystupujúcim v postavení spotrebiteľa, bola dňa 16. 01. 2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere, titulom ktorej právny predchodca

žalobcu poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 3.000 EUR. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 60 mesačných splátkach vo výške 62,41 EUR, vždy k 16. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 16. 02. 2017 a poslednou splátkou splatnou 16. 01. 2022. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním mesačných splátok.

20. Keďže si žalovaný svoje zmluvné povinnosti nespĺnia riadne a včas, žalobca na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 21. 03. 2019 v zmysle § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v súlade s čl. 4 bod 3. a 4. zmluvy, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia Druhou upomienkou (Opakovaným upozornením) zo dňa 16 . 01 . 2019.

21. Ako už súd uviedol, v danom prípade nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bolo dohodnuté plnenie v splátkach. S poukazom na ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka súd uvádza, že právnemu predchodcovi žalobcu vzniklo právo žiadať žalovaného o zaplatenie celej pohľadávky vtedy, ak boli splnené skutkové a súčasne zákonné predpoklady vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru. Predovšetkým, ak sa na tom zmluvné strany dohodli (§ 565 Občianskeho zákonníka), ak sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, ak bol v omeškaní viac ako 3 mesiace a ak ho právny predchodca žalobcu vopred písomne upozornil na to, že môže od neho žiadať uhradenie celého dlhu. Takéto upozornenie obsahovala v danom prípade druhú upomienka zo dňa 16. 01. 2019, ktorej doručenie žalovanej strane žalobca preukazuje predloženou doručenkou (č.l. 100), keď samotné doručenie takejto výzvy nerozporuje ani žalovaná strana. Následnou výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 21. 03. 2019, právny predchodca žalobcu úver zosplatnil ku dňu 21. 03. 2019. Bola tak naplnená ďalšia zákonná podmienka zosplatnenia a to, že lehota medzi upozornením na zosplatnenie a samotným zosplatnením nesmie byť kratšia ako 15 dní. V konaní taktiež nebolo sporné, že uvedená výzva na predčasné splatenie bola žalovanému riadne doručená dňa 28. 03. 2019 (č. l. 101).

22. Z prehľadu jednotlivých uhrádzaných splátok úveru žalovanou stranou mal súd za preukázané, že žalovaný spočiatku jednotlivé splátky úveru uhrádzal, keď v konaní nebolo ani sporné, že zo strany žalovaného bola uhradená suma spolu vo výške 1.394,21 Eur, podľa jednotlivých prehľadov, a to konkrétne za obdobie od 16. 02. 2017 do 18. 06. 2018 suma spolu o výške 806,48 Eur, a od 24. 08. 2018 do 06. 02. 2019 suma spolu vo výške 587,73 Eur.

23. Ako už bolo vyššie uvedené, súd danú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď žalobca mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka – žalovanej strany vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva bola pripravená na formulári, ktorý vopred zo strany žalobcu bol pripravený bez možnosti žalovaného meniť obsah a text uvedenej zmluvy, pričom do textu zmluvy sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného. Súd preto posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Súčasne zo strany žalobcu išlo aj o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

24. Medzi obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy v zmysle zákon a o spotrebiteľskom úvere, patrili údaje konkretizované v § 9 ods. 2, pričom vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že predmetná spotrebiteľská zmluva, uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou stranou, nespĺňa náležitosti stanovené citovaným ustanovením zákona.

25. Jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa ust. § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. aj uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov. Keďže zmluva bola uzatvorená v januári 2017 povinnosťou veriteľa bolo uviesť do Zmluvy priemernú RPMN za štvrtý štvrtrok 2016 podľa údajov uverejnených Ministerstvom financií SR. Zo Zmluvy však vyplýva, že právny predchodca žalovaného uverejnil priemernú hodnotu RPMN úverov poskytovaných bankami, a teda nie všetkými veriteľmi (vrátane nebankových subjektov), čím nedošlo k naplneniu zákona v dôsledku uvedenia zavádzajúcej informácie zo strany právneho predchodcu žalovaného. Uvedenie nesprávnej priemernej hodnoty RPMN možno dať na roveň tomu, ako keby tento údaj ani nebol uvedený vôbec, a z tohto dôvodu je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov.

26. Je potrebné poukázať aj na ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Pri údají o RPMN zákon vyžaduje uvedenie všetkých predpokladov na jeho výpočet, teda nestačí uviesť len jeho výšku v percentách. Uvedené priamo vyplýva tiež z článku 10 ods. 2 písm. g) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008. Údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno stotožňovať. Predmetná Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neobsahovala ani údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa ako predpokladu potrebného pre výpočet RPMN. V zmluve uvedená suma 3.924,60 Eur je označená ako celkové náklady dlžníka spojené s úverom.

27. Obdobná právna vec týkajúca sa žalobcu už bola riešená Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 29.9.2021 vydanom vo veci 7Cdo 234/2021. Pri pojme „celkové náklady dlžníka spojené s úverom“ bolo skonštatované, že zmluva použila nesprávny pojem (názov), čo je skutkovou okolnosťou spôsobujúcou nezrozumiteľnosť tohto právneho úkonu, keďže nastal rozpor medzi použitým pojmom a jeho obsahom. Pojmy podmienky úveru, a to „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ a „celková čiastka, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť“ sú samostatne definované priamo zákonom č. 129/2010 Z. z. zhodne so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008. Skutočnosť, že ide o pojem použitý zákonom (legálna definícia) v zhode so Smernicou vylučuje, aby k takto definovaným pojmom bol priradený iný obsah, a to vzhľadom na povinnosť eurokonformného výkladu. Dovolací súd pritom vychádzal z toho, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej jednotlivé použité pojmy sú prísne definované.

28. S neuvedením celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy) je spojený následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo priamo vyplýva z ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

29. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že žalobe je možné vyhovieť avšak iba čiastočne.

30. Vzhľadom na to, že súd považuje predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov a z predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalovaná strana čerpala z poskytnutého úveru finančnú čiastku vo výške 3.000 eur, pričom uhradila spolu sumu vo výške 1.394,21 Eur, súd považuje žalobu podanú žalobcom len za čiastočne dôvodnú, a to v časti istiny poskytnutého úveru, ktorú dosiaľ žalovaná strana neuhradila. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná strana neuhradila žalobcom poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.605,79 Eur, a v tejto časti súd považoval žalobu za dôvodnú, a preto uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.605,79 Eur. Vo zvyšnej časti sú žalobu zamietol.

31. Podľa ustanovenia § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z. z., výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

32. Žalovaná strana sa s plnením svojho peňažného záväzku dostala do omeškania, preto má žalobca nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania. Podľa citovaných ustanovení vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Výška základnej úrokovej sadzby ECB k prvému dňu omeškania činila 0,00 %. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania z istiny priznanej súdom, teda vo výške 5 % ročne zo sumy 1.605,79 Eur od 29. 03. 2019 (t.j. pri zohľadnení žalobcovej výzvy na bezodkladné zaplatenie zosplateného úveru žalovaného, počítanej od doručenia výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru a príslušenstva počítanej odo dňa 28. 03. 2019 ako dátumu vyznačeného na doručení - čl. 101) do zaplatenia.

33. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 11. 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

34. Na margo námietky žalovanej, že okrem uvedených úhrad, ktoré súd už vyššie zohľadnil pri znižovaní povinnosti žalovanej strany vrátiť žalobcovi len poskytnutú istinu, ktorá sa mala týkať údajne nesprávneho započítavania jednotlivých úhrad žalovanou stranou na poskytnutý úver, súd dáva do pozornosti, že v konaní nebolo sporné, že žalovaná strana mala u žalobcu aj ďalší úver, ktorého jednotlivé mesačné splátky pôvodne uhradzovala. V konaní však nepreukázal žalovaný, že aj ostatné platby, ktoré žalobca započítaval na úhradu toho druhého úveru, by mali byť žalovanou stranou hrazené a ako úhrady označované výlučne na spotrebný úver, ktorého riadne nesplácanie je predmetom tohto konania. Súd tak procesnej obrane žalovanej strany ohľadne údajného zániku jej povinnosti splatiť poskytnutý spotrebný úver aj prostredníctvom úhrad na iný úver u žalobcu nemohol priznať právnu ochranu.

35. K uvedenému súd ešte dodáva, že nemožno dospieť na základe § 566 ods. 2 OZ k záveru, že v prípade splácania úročenej pôžičky sa akékoľvek plnenie dlžníka vždy započíta prednostne na istinu celého dlhu a úroky sa hradia až po zániku istiny (bližšie napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č .k. 25Co/150/2019 zo dňa 4.11.2020). V zmysle konštantnej právnej teórie a výkladu citovaného ustanovenia platí, že čiastočné plnenie možno vymedziť ako plnenie, ktoré bolo v rozpore s obsahom záväzkového vzťahu poskytnuté v neúplnom objeme alebo výške. Pokiaľ z dohody alebo z rozhodnutia súdu vyplýva oprávnenie dlžníka plniť svoj dlh v splátkach, nemožno úhradu splátky považovať za čiastočné plnenie. Čiastočným plnením tak nie je ani úhrada opakujúcich sa dávok v rámci trvajúceho záväzkového vzťahu. Pri dielčom (splátkovom) a opakujúcom sa plnení dochádza k čiastočnému plneniu vtedy, ak dlžník splní iba časť splátky alebo časť opakujúcej sa dávky (komentár k § 566 OZ, C.H. Beck 2015, str. 1991). Pri vymedzení spôsobu započítania plnenia na istinu a príslušenstvo je nevyhnutné zohľadniť, že uvedeným spôsobom sa započítava vždy iba plnenie, ktoré spĺňa kritériá čiastočného plnenia. Rozhodne nemožno dospieť na základe § 566 ods. 2 OZ k záveru, že v prípade splácania úročenej pôžičky sa akékoľvek plnenie dlžníka vždy započíta prednostne na istinu celého dlhu a úroky sa hradia až po zániku istiny. Pri plnení v splátkach sa každá jednotlivá splátka považuje za relatívne samostatný záväzok, ktorý má individuálne vymedzenú splatnosť. O čiastočné plnenie v zmysle § 566 ods. 2 OZ pôjde teda iba v prípade, ak dlžník veriteľovi poukáže platbu, ktoré nedosahuje stanovenú výšku splátky. Za čiastočné plnenie sa teda nepovažuje, ak dlžník mal povinnosť plniť v splátkach alebo opakovane alebo ide o predčasné plnenie. V prípade plnenia dlhu v splátkach ide o plnenie, v ktorom výška ako čas dielčieho plnenia boli zmluvnými stranami vopred dohodnuté. Žalobca priložil súdu Prehľad splácania úveru, tak ako boli splátky uhrádzané v skutočnosti žalovanou stranou, pričom uvedené splátky boli inkasované z osobného účtu žalovanej strany č. XXXXXXXXXXX/XXXX, tak ako to bolo dohodnuté v úverovej zmluve.

36. Súd povolil žalovanej strane zaplatiť dlžnú sumu v mesačných splátkach po 50 EUR, splatných vždy ku koncu kalendárneho mesiaca počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania, a to tak, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Túto možnosť uloženia plnenia súdneho rozhodnutia v splátkach, súdu umožňuje ustanovenie § 232 ods. 4 CSP. Súd tak nanovo upravil splatnosť dlhu medzi sporovými stranami, pričom určil aj doložku straty výhody splátok. Súd pri rozhodovaní o výške splátky dlhu, vzal do úvahy celkovú výšku pohľadávky spolu s príslušenstvom a skutočnosť, že splátky v takejto výške sú v schopnostiach a možnostiach žalovanej strany takto dlh splatiť.

37. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

39. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. Súdom priznaný nárok na náhradu trov konania v prospech žalovaného vychádza zo zásady úspechu, a to tak, že čiastočný úspech sa odráža od výšky istiny, ktorej sa návrhom na začatie konania domáhal žalobca a od súdom priznanej výšky istiny, ktorú súd uznal ako dôvodnú a preukázanú v súlade právnou úpravou, ktorá súvisí s prejedávaným nárokom žalobcu. V uvedenej právnej veci žalobca žiadal priznať pôvodne sumu 2.057,75 Eur, spolu so sumou príslušenstva 53 Eur a 1,57 Eur (spolu 2.112,32 Eur). Súd má za to, že úspech žalobcu tak predstavuje sumu 1.605,79 eur, čo je 76%, pričom neúspech žalobcu predstavuje 24 %.

41. Z uvedeného vyplýva, že žalobca pokiaľ ide o trovy konania bol úspešným a neúspešným v spore bola žalovaná strana. Z percentuálneho podielu úspechu žalobcu sa odráta jeho neúspech, čo predstavuje 52 %, a preto súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP v spojitosti s ustanovením 262 ods. 1 CSP, priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanej strane v tejto výške.

42. O výške trov konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

2

16Csp/41/2019

Proti tomuto rozsudku je prípustné v zmysle ust. § 355 Civilného sporového poriadku (CSP) odvolanie, ktoré sa podľa ust. § 362 CPS podáva v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

Podľa ust. § 358 CSP odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa ust. § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.